

Проповед 286

Идването на Исус

Прочит: Еремия 23, 1 – 8

Скъпи братя и сестри,

Задавали ли сте си въпроса каква е нашата отговорност в този свят? За какво сме отговорни? За какво носим отговорност? Ние сме натоварени с много отговорности или имаме отговорност към много неща; съзнаваме ли обаче коя е голямата ни отговорност? Ние се ангажираме с отговорности в семейството, в професионалния и личния си живот. Коя обаче е голямата ни отговорност. *Една стара история ни разказва за един цар, който бил толкова суетен, че си изгубил ума. Този цар заповядал да построят в градините на двореца един храм. В средата на храма стояла една статуя, която изобразявала самия него в поза лотос. Всяка сутрин след закуска той отивал в храма, коленичел пред статуята и боготворял самия себе си. Един ден обаче си помислил, че религия с един последовател не е нищо особено и затова решил, че трябва да осигури на своята религия повече последователи. Тогава заповядал на войниците от царската гвардия да коленичат пред статуята поне веднъж на ден. Това трябвало да правят и всички слуги и министри в царството му. С времето лудостта му растяла и понеже смирението на тези, които го заобикаляли, не му стигало, един ден заповядал на царската стража да отиде на пазара и да му доведе първите трима души, които намери. На тях, помислил си той, ще покажа силата на вярата в мен. Ще им заповядам да се поклонят пред моята статуя и ако са умни, ще го сторят, ако ли не, ще се простят с живота си. Гвардията отишла на пазара и довела един интелектуалец, един свещеник и един просяк – те били първите трима, които срещнали. Те били отведени в двореца и представени на царя. Той им казал – това е образът на единствения истински Бог, трябва да коленичите пред него или животът ви ще бъде пожертван в негова чест. Интелектуалецът си помислил: Царят е луд и ако не се подчиня, ще ме убие. Явно е по-силен от мен. Никой не може да ме съди, че ще го направя без вътрешно убеждение, за да остана жив и да служа на обществото, към което принадлежа”. И тогава коленичил пред статуята. Свещеникът си помислил: Царят е полудял и ще изпълни закана си. Аз съм избраник на единствения истински Бог, затова моето свещенодействие придава святост на мястото на което се намирам. Няма значение на чий образ се кланям. Ще отдам почит на истинския Бог. И след това и той коленичил. Дошъл ред на просяка, който не помръднал. Царят му казал: Коленичи! Ваше величество, аз не дължа нищо на хората от народа, които почти винаги ме изритват от праговете на домовете си, не съм ничий избраник, освен на шепата въшки, които едва оцеляват на главата ми. Не мога нито да съдя някого, нито да се прекланям пред нечий образ. А колкото до живота ми, не смятам че е нещо толкова ценно, че да си струва да ставам за смях, за да го запазя. Затова, господарю, не виждам никаква причина да падам на колене. Когато царят чул тези думи, се осъзнал, отърсил се от лудостта си и заповядал на мястото на статуята и храма да се издигне красив фонтан. Чрез думите на един обикновен просяк царят намерил правилния път. Сега отново е време да се запитаме каква е нашата отговорност. Каква е отговорността ни по отношение на хората около нас и по отношение на вяра ни в Бога. Често ние вярваме някъде вътре дълбоко в себе си, че вярата е лична работа, че е нещо, което всеки трябва да реши за себе си; обаче това съвсем не е така. Ние се раждаме, израстваме, живеем и остаряваме сред хора. И носим отговорност за всички хора, които ни заобикалят. Искаме или не, ние оказваме влияние на хората около нас. Понякога е добро, а понякога лошо. Важно е, обаче, да*

съзнаваме, че искаме или не, с действията си и с живота си оказваме влияние на хората около себе си. Сега се намираме непосредствено преди времето за подготовка за Рождествените празници. Постите, определени от Православната църква, вече започнаха. Следващата седмица е Първи Адвент. Това означава, че се намираме в навечерието на един от най-големите християнски празници – Рождество Христово, идването на Божия Син Исус Христос в плът на земята. Подборът на този текст никак не е случаен – той иска да ни подсети за нашата отговорност и за идващия цар. Като християни, в този свят ние имаме нашата отговорност и задължения. Ние трябва да бъдем свидетели между хората на този свят, свидетели за идващия цар – Спасителя на света.

1. Малко история. Пророк Еремия, авторът на библейската книга, която носи неговото име, живее и служи в края на VII и началото на VI век пр. Хр. – едни от най-травматичните и бурни години за юдейския народ. Той предсказва и преживява разрушаването на Ерусалим от вавилонците през 587 г., което слага край на Юдейската държава. Тъкмо заради тези предсказания и трудния си живот, той често е наричан “плачещият пророк”. По времето на Еремия животът е тежък, и надежда като че ли няма. Въпреки това, в думите на книгата и конкретно в днешния пасаж, сред войната, бурята и разочарованието, сред мъката и сълзите, можем да намерим думи на избавление и надежда, думи, които ни водят отвъд границите на човешкия живот, водят ни към Божественото Спасение, което прекрачва границите на човешкия разум.

2. Безотговорните пастири. Пасажът започва с едно предупреждение: **“Горко на пастирите, които погубват и разпръсват овците на пасството Ми! - казва Господ.”** Горко на пастирите. Кои са тези пастири? Тук става въпрос без съмнение за водачите на народа, за тези, които отговарят за народа на Израел. Те са упреквани и причината е, че водят народа на Израел в погрешната посока и нещо повече, те въобще не водят, въобще не се интересуват от хората, които трябва да водят. Техният голям интерес е тяхното собствено добруване. Когато чета този текст, си казвам: Нищо ново под слънцето, това е и нашата реалност. Изминали са около 2500 години, но не се е променило кой знае какво. Водачите на народите продължават да ги водят в посока, която е изгодна само за тях самите. И това е съвсем нормално – когато водачите на народите нямат страх от Бога, те мислят само за себе си, те нямат ценности, нямат идеали, единственият им идеал е тяхното собствено добруване и просперитетът на семейството им. За такива хора, обаче, Бог е запазил не благословение, а проклетие, не награда, а наказание: **“Затова така говори Господ, Израилевият Бог, против пастирите, които пасат народа Ми: Вие разпръснахте овците Ми и ги разпъдихте, и не ги посетихте; ето, аз ще ви накажа за лошите ви дела, казва Господ.”** Греховете им са ясно изобразени: те не събират Божиите хора, не ги посещават, разпръсват ги и ги разгонват. Задачата на овчаря е да събира стадото, да се грижи за овците, а не да ги прогонва. В наши дни има много хора, които разпръсват и прогонват народа ни, хора, които не само не се грижат за народа, но и настройват хората в него един срещу друг. Бог не харесва това и за такива хора е запазено проклетие. На няколко места в Стария и Новият Завет Библията ни описва един Пастир, Който е добър и Който се грижи за стадото си и за хората си. **“И ще събере останалите Си овце от всичките страни, където ги изгоних, и ще ги върна пак в кошарите им, където ще се наплодят и умножат. И ще поставя над тях пастири, които ще ги пасат; и те няма да се плашат вече, нито ще треперят, нито ще загине някоя, казва Господ.”** Кой е Добрият Пастир? В евангелието на Йоан 10 глава, Исус разказва на хората много интересен пример. История, която е толкова истинска, че е жива и днес. Разказва ни се за стадо, за овчар, и за крадец, който има за цел да открадне. Текстът недвусмислено ни говори, че има добър пастир и Този добър пастир е единствената надежда на стадото. Забележете, не сигурната кошара с високи стени и заключена врата, а само добрият пастир. Ако се вгледаме в Библията и информацията, която тя ни дава за описания от Бога добър пастир, бързо можем да открием прекрасния образ на Някой, Който се грижи за нас, независимо от обстоятелствата в живота. Той се грижи за всички основни нужди на стадото: води ни при бистри води и зелени треви (Псалм 23), дава живота Си за овците, търси тази, която се е загубила и я връща у дома, овците познават гласа Му и Го следват. Прекрасен образ, нали? Исус Христос е Добрият Пастир. Той единствен има грижа за

нас, която отговаря на грижата на Добрия Пастир, описана в Библията. За да може някой да се нарече добър пастир, е необходимо да прави именно това, което е описано тук. И тук отново можем да се върнем на темата с отговорностите. Каква е нашата отговорност? За какво сме избрали да се грижим ние? Как се грижим за хората, за хората около нас? Ясно е, че в този свят има лоши водачи, които не искат да се грижат за никого и нищо, че има много хора, които искат да се грижат само за себе си. Обаче така ли трябва да постъпваме ние, християните? Библията ни съветва да се уподобяваме на Исус Христос и ако Той е добрият пастир, ако Той ни е възлюбил толкова много, че е дал живота Си на Голгота, ако Неговата любов е толкова голяма, че Той премина през смъртта и възкресението, за да ни избави от греховете ни, тогава и ние трябва да сме готови да го направим за хората около нас. В нашите възможности и задължения е да решим как ще се отнасяме към хората около нас – като безотговорните пастири или като добрия пастир, ще ги разпръсваме ли или ще се грижим за тях, ще си мълчим или ще споделяме благовестието и ще ги водим към Бога, за да бъдат спасени. В следващите стихове Бог ни дава напътствия, които може би ще ни помогнат да направим своя избор. Бог ни показва коя е новината, която може да промени всеки един човешки живот.

3. Божие Спасение идва. “Ето, идват дни, казва Господ, когато ще въздигна на Давид праведен отрасъл...” Бог обещава, че ще изпрати някой, който ще промени статуквото, някой, който ще позволи на нас, хората, да имаме живот със смисъл. Когато Божият Син се роди, тогава животът на всеки един човек ще се промени, тогава перспективата ще бъде съвсем различна. Ние, хората на нашето време, сме щастливци, че живеем във времето след Христа. Ние дори не съзнаваме колко много е променило живота това идване, дори в съвсем дребните ежедневни неща. След тъмнината ще дойде светлина. Това е посланието на Еремия. Така е било и в нашия живот – след тъмнината на безпътицата, в живота ни е изгрял Христос. Ето идват дни, в които всичко ще се промени, ето идват дни, в които хората ще имат шанс да се спасят, ето идват дни, в които Бог ще даде шанс на всеки човек. Тези дни са настъпили, точно когато Исус Христос се е родил на тази земя. Родил се е сред тъмнината и безпътицата, сред разочарованията и провалите на хората, дошъл е, за да донесе светлина и надежда. Основата на нашата надежда са не добрите управници, или добрата организация в държавата, в която живеем, нашата надежда е свързана с идването на Исус Христос, нашата надежда е свързана с бъдещото Спасение, което Исус е изработил за нас. Като знаем всичко това, ние трябва да мислим за нашата отговорност. Исус е дошъл и е донесъл светлината, и надеждата, и перспективата; и всичко, от което се нуждаем, ние сме получили даром. Всеки един от нас е чул посланието на Божията любов, Исус Христос е дошъл в нашия живот. Готови ли сме ние, обаче, да споделим тази вест – посланието, което Бог отправи към този свят (1. Тимотей 1, 15): **“Вярно е това слово и заслужава пълно приемане, че Христос Исус дойде на света да спаси грешните, от които главният съм аз.”** Исус Христос дойде да спаси грешните. В навечерието на Рождество, ние трябва да сме готови да използваме всички онези подходящи поводи, които празниците ще ни предоставят, за да споделим спасителната вест. Ако не го направим, ние може би ще станем като онези – безотговорните, или най-малко безполезни – пастири. Ние сме призвани да живеем не само за себе си, но и за хората около нас. Ако наистина съзнаваме какво Бог ни е дал, като ни е спасил, ако наистина знаем колко голяма е Неговата милост и ако си даваме сметка колко много могат да загубят хората, ако не чуят вестта за Спасението, ние няма да мълчим, а ще действаме, ще се погрижим за всички онези, които ни заобикалят, за да чуят и разберат, че са дошли нови спасителни дни, за да чуят за Божията любов.

4. Божие Спасение променя живота на човека. Ние живеем във време, в което човекът и обществото са използвани за различни цели. Манипулирани са, за да се постигнат определени цели – да се продаде някакъв продукт, да се докопа власт, да се премахне някаква пречка. Ние сме използвани и често не разбираме това. Радиото, телевизията, вестниците, рекламата са използвани, за да се манипулират хората, за да се постигнат целите на този или онзи. Еремия пророкува за идването на един по-различен Цар и управник: **“който като цар ще царува, ще благоденства и ще върши правосъдие и правда по земята.”** Този, Който дойде, ще царува, и не само това, но ще донесе благоденствие, правосъдие и правда. Важно е да усетим нюанса.

Този, Който има да дойде и за Когото пророкът говори, няма да благоденства, а ще донесе благоденствие, ще донесе истинско правосъдие и истинска правда. Не е ли това, за което всички ние копнеем, не е ли това надеждата на всеки един човек? Нещата са свързани – ако има правда и правосъдие, тогава ще има и благоденствие, тъй като хората няма да са лакоми и да ламтят за все повече и повече. Идващият ще промени човешкия живот и възприятия. Ние сме свидетели на това. Когато Исус се появи в човешкия живот, Той променя нашите ценности и насоченост на живота. Важно е да подчертаем – благоденствие не означава да получаваме много неща или от всичко по много. В този контекст означава, че ние ще получим това, което ни е необходимо, и най-вече, след срещата с Исус Христос ние можем да встъпим във взаимоотношения с Бога; тогава се променят и нашите възприятия и разбирания за добро и зло, за благоденствие, правда и правосъдие. Срещата с Този идващ Спасител променя човешкия живот. Ако ние наистина сме осъзнали какво означава за нас срещата със Спасителя и колко голяма е промяната, която Исус Христос може да донесе в човешкия живот, ще споделим тази вест и нашият променен живот ще може да бъде добро свидетелство. Срещата със Спасителя е променила живота ни и може да промени и нашите близки и приятели – хората, за които сме отговорни. Това е подарък, който всеки човек заслужава, и ние можем да го занесем до хората около нас. Спомнете си за историята, която разказахме в началото, не бъдете прекалено интелектуални – да мислите какво би станало ако..., не бъдете прекалено набожни, за да си мислите, че за Бога сте най-важното същество във вселената, бъдете вярващи и говорете на хората с вярата, че Бог ще промени и най-коравите човешки сърца.

5. Божието Спасение е много по-велико от нашите очаквания и надежди. Крайният резултат в пророчеството на Еремия е промяна и то промяна, която никой не е очаквал: **“В неговите дни Юда ще бъде спасен и Израел ще обитава в безопасност; и это името, с което ще се нарича - Господ е наша правда.”** Когато този Цар дойде в живота на хората, тогава ще има спасение и мир. Ние, хората, често живеем заробени под своите разбирания и страхове, живеем като роби на този свят. Когато обаче Бог дойде, нещата се променят радикално – 2 Коринтяни 3, 17: **“А Господ е Духът; и където е Господният Дух, там е свобода.”** Там, където дойде Бог със своя Дух, има свобода. На друго място Павел препоръчва (Галатяни 5, 1): **“И така, стойте твърдо в свободата, за която Христос ни освободи, и не се заплитайте отново в робско иго.”** Когато дойде свободата, тя е повече, отколкото сме очаквали, и това е така по една много проста причина – нашите разбирания за свобода са изкривени. Истинската свобода е при Бога. Там, където е Бог. Това е нещо, което трябва да осъзнаем и разберем. Погледнете в живота си назад и ще осъзнаете от какво сте били освободени и как Бог е променил живота ви. Нека да помним това: когато Бог дойде, той носи повече, отколкото ние сме заслужили, желали или очаквали. Това, което ни дава, е и много повече от всичко, което този свят би ни дал. Подарете тази свобода на хората около вас! Бог е направил всичко за нас, Той ни е спасил и е направил необходимото за спасението на всеки един човек по тази земя – нека ние да бъдем Негови посланици и да занесем вестта за спасителното дело на кръста до всеки един, когото познаваме – за Божия слава.

5. Заключение. Бог говори на Еремия в един особено тежък период от историята на Израел – войни, преследвания. Думите на Еремия му причиняват преследване и страдания. Това, обаче, не го спира да каже на хората около себе си какво Бог е приготвил за тях. Ние живеем също в тежко време, време на бездуховност и материализъм. Но точно в нашето време Бог има нужда от посланици, от посланици, които да заявят на този свят, че той не е създаден в този вид, в който съществува днес; да кажат на този свят, че въпреки че ние, хората, сме се провалили, Бог не ни е отхвърлил или забравил, че (1 Йоаново 4, 9): **“В това се яви Божията любов към нас, че Бог изпрати на света Своя Единороден Син, за да живеем чрез Него.”** Бог ни изпрати Своя Син, за да живеем. Божието спасение е дошло и може да дойде в живота на всеки един човек, то може да промени всеки един човек и ни носи повече, отколкото можем да си представим. Бог ни призовава да бъдем добри пастири на хората около нас, да се грижим да Му бъдем верни. Споделянето на вестта за спасение би било най-добрият рождествен подарък за всеки човек, защото носи вечен живот. Нека Бог да ни дава смелост да благовестваме. Амин.